

Så har vi det sjovt

En person på scenen. Fremføres uden glans eller indlevende, men med ”nørdet” entusiasme.

Godaften, mit navn er Keld/Inge, jeg kommer fra et forskningscenter der hedder VMMM, det står for Vitser Med Mening. Der er ikke rigtig nogen der ved hvad det sidste M står, og det synes vi selv er ret sjovt. Vi forsker i vitser og morskab i al almindelighed, så er det er det ret sjovt at vi ikke ved hvad hele forkortelsen står for. Det griner vi ofte af i frokostpausen.

Jeg vil i dag demonstrere for jer, hvad morskab er for en størrelse, og til det formål har jeg taget et par rekvisitter med. Det første eksempel er nok det sjoveste, og nok også højdepunktet for min forelæsning i aften, ja muligvis hele forestillingens klimaks. Det er professionelle folk vi med at gøre her, så prøv endelig ikke at være lige så sjov derhjemme, det kan få alvorlige konsekvenser. (der fremtages et billede med Mette Frederiksen, Troels Lund og Lars Løkke på). Ja, det er et morsomt trekløver, de har givet os meget god underholdning. Ærgerligt at det er virkelighed og ikke en tv-serie, for så er der ikke langt til det tragikomiske, grænsende til uhygge. Kan man abstrahere fra det, så er det vældig morsomt. Det siger sig selv, at når man råder over klovnebusser, makrelmadder og vælgerflugt, så har vi med professionelle statsstøttet komikere at gøre, og slags kan vi andre ikke konkurrere med.

Her er et andet eksempel (fremtager en tryllestav og peger på sig selv). Abra-ka-da-bra, gør denne person mega laber, og puf, så er jeg helt uimodståelig lækker. ”Jamen, hov!” er der nok nogle af jer der tænker ”der skete jo ikke noget”. Det er fordi jeg lige har øvet mig inden jeg gik på scenen – ha ha ha og ha. Det var et eksempel på en vits med en overraskende drejning. Læg mærke til hvordan jeg selv finder vittigheden morsom og griner med, hvorved publikum næsten tvinges til også at grine med. Det er også en hjælp til dem der ikke forstod vittigheden, så de ved hvornår de skal grine.

En vits kan også være i den kategori vi kalder morsomme gåde, der ikke må forveksles med de klassiske gåder. Ved I hvorfor skotter går i kilt? Det er fordi får kan genkende lyden af en lynlås – ha ha ha og ha.

Nå da, der var vist en herre der, der blev inspireret, kan jeg se. Forskningen viser også, at man er tilbøjelig til at grine mest af de vittigheder man selv kan relatere til.

Der er også de mere fonetiske vitser, såsom: Jeg var i teateret i går, men jeg kunne næsten ikke høre hvad de sagde. Det var fordi de opførte et (h)viskestykke – ha ha ha og ha.

Til sidst vil jeg fortælle en længere historie, hvor jeg fremtræder som om jeg har en relation til hovedpersonen og derved gør historie mere troværdig og personlig. Jeg vil godt understrege at jeg ikke kender den omtalte hovedperson, selv om jeg påstår at det er min bror, så passer det altså ikke. Jeg har slet ikke en bror. Bortset fra mine to søstre, så er jeg enebarn.

Min bror, som jo altså ikke er min rigtige bror, havde arbejdet hos Alles lægehus, blandt andet som læge, rengøringsassistent og meget andet, og efter at have skrevet ekstraordinært mange konsultationer ud, havde han sparet nok sammen til at købe en bondegård i Australien. Dernede

hedder det selvfølgelig ikke en bondegård, men en ranch. Efter en tre måneders tid, kommer der en dag en stor pick-up truck, det er sådan en slags potensforlængende køretøj, ind på gårdspladsen. Ud stiger en ærketypisk australier, altså ikke af den oprindelige slags, der er ikke noget morsomt over deres historie, så de er ikke med. Ham her går hen til min bror og siger ”good day, mate, jeg er din nærmeste nabo, jeg bor lige rundt om hjørnet, 300 miles i den retning” Alt det der siger han naturligvis på australsk, men for forståelsens skyld, så har jeg oversat det. ”jeg tænkte på om du ikke kunne have lyst til at fejre nytår hos mig, når nu vi er naboer” Min bror kendte endnu ikke nogen i området, så det ville han gerne. ”Men, jeg må lige advare dig, når vi fester her i Australien, så går vi til den. Der bliver drukket igennem i den grad. Vi bliver mildt talt sanseløst berusede”. Det mente min bror ikke var et problem, han var trods alt læge og vant til lidt af hvert. ”Når vi så er blevet godt fulde, så kommer vi som reglen op og slås. Der bliver gået til den og ikke lagt fingre imellem, slet ikke hvis der er noget gammelt nag der skal ud” Min bror blev arrig bare han kom til at tænke på Morten Messerschmidt, så det ville være rart at få lidt aggressioner ud, mente han. ”Når vi så er færdige med det, så bliver alle gode venner igen, og så bliver vi kærlige. Der bliver, for at sige det som det er, pulet til ingen kan gå mere. Jeg håber ikke det skræmmer dig?”

Det gjorde det ikke, sagde min bror, faktisk ville det være rart med lidt kønslig omgang, han havde været så dum at avle køer i stedet for får, og han kunne ikke nå op. Ja, det var en reference til gåden om skotter.

”Så ses vi til nytår”, sagde australieren og gik hen til sin bil. ”Æh, vent lige lidt, jeg kender slet ikke noget til de lokale skikke, bortset fra dem du lige har fortalt. Er der en dress code? Hvad har man på til nytår her i Australien?” ”Tøj? Nårh, det skal du ikke tænke så meget på, bare kom som du er, det bliver kun os to”

Ha ha ha og ha, der tog den lige en drejning, hva’? Det var hvad jeg havde valgt at underholde med. Jeg håber I vil følge os på Facebook, og måske give os et like, den slags kan vi godt lide og gør dagen endnu sjovere. Som de siger i vores IT afdeling, så har vi det PC skægt. Tak for nu.

Søren Elsner Knudsen, 2024